

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH
HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SEMANA

10 céntims cada número per tot Espanya.
Números atrassats 20 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas.
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

ELISSA CASAS.

Un talent que aixeca 'l vol,
un sol fulgurant y viu,
una celebrada actriu
que del teatro espanyol
los marcits lloers reviu.

CRÓNICA.

Com avuy dia las esquadras que solcan la mar, compostas de barcos d' acer que ni ab filabarqui arriban á foradarse, y erissadas de canóns de un calibre y de un alcáns tan poderosos, que fins per carregarlos tèn de ferse ab màquina; com avuy dia aquestas esquadras no serveixen per fer la guerra, sino per fer la por, la vida del marino sense ser gens exposada, resulta sumament distreta y divertida.

Las imponents màquinas de fer la por, que costan milions y més milions, ancladas en un port y sense bellugarse de allí, s' arribarian á rovellar, y apart de aixó deixarian de cumplir lo seu objecte. Per aixó las passejan, per aixó viatjan no més que per ensenyarlas. Son com los pinxos de la mar. No cobran lo barato, es veritat; pero diuen á las nacions que visitan:—Molt cuidado, y no olvidéu que jo existeixo.

Y ab aquests viatjes continuos, las tripulacions disfrutan las delicias de veure sempre terras novas, de cambiar d' ayres y de menjars, de visitar ciutats y pobles, de posar en escena á cada punt y al viu la divertida pessa titulada: *Marinos en tierra*, que tan bè representava en Mario quan era jove.

Jo vaig veure als inglesos de la esquadra del Mediterráneo, que apenas desembarcavan al peu del monument á Colón, se trobavan rodejats de un aixam de agents de totas menas y de ganxeros de tots istils, oferintlos cent medis distints de passar alegrement l' estona.

Qui 'ls entregava la tarjeta de una fonda ó de un restaurant, pera donar gust al paladar, qui 'ls recomenava 'ls yins de tal ó qual taberna, qui, per últim, sortint al encontre de totas las necessitats que pot sentir l' home que viatja sobre l' aygua, s' ofería á acompanyarlos á determinadas casas, ahont aquestas necessitats imperiosas, ab més ó menos perill, poden satisferse.

De manera que 'ls inglesos de la esquadra del Mediterráneo, no poden queixarse de la galán acullida que á Barcelona, va dispensarse'ls. Ells podrán dir al menos que tothom se movia ab l' únich y exclussiu objecte de ferlos saltar unas quantas esterlinas; pero ells millor que ningú podrán admirar quan exacte es aquell adagi genuinament barceloní que diu:

«Barcelona es bona—si la bossa sona.»

* * *

Lo moviment dels barcos de fer la por ha sigut general á Europa, com va serho durant l' hivern del any 89, la epidemia del *trancasso*. A llevant y á ponent, al nord y al mitj-dia, per tot arreu las esquadras han anat en dansa.

La francesa sobre tot sembla haver sortit de pollaguera. Primer va anar á Rusia donantse 'l gust de veure com la *Marsellesa* enardia fins als súbdits de un imperi regit per un autócrata.

De Russia va dirigirse á Inglaterra. A la terra del *spleen* ja no va haverhi aquell devassall d' entussiasme que hi havia hagut á Russia.

Lo que allí va passar ho conta un periódich francès de la següent manera:

«Aquesta manifestació, si tal nom mereix, no ha tingut res de calurosa ni d' arrancada. En vá 'ls periódichs y las agencias oficials han parlat de aclamacions, d' entussiasme, etc., etc.; no hi ha hagut res de aixó.

»S' han estat mirant de cap á peus los uns

als altres, com si 'ls inglesos no haguessen vist may francesos y viceversa. Per una part y altra s' ha desplegat una cortesia exquisida, pero rebuscada. Los lords del almiraltat han semblat sorprendres de veure uns acorassats quadrats pintats de blanch; y en l' Estat Major del almirant Gervais s' ha fet traslluir una gran admiració davant dels barcos inglesos que son rodons y pintats de negre. Al terminar cada visita, los uns se burlavan dels altres pensant: «Jo 'l conech tan bè ó millor que tú 'l teu barco: en lo meu gabinet de treball ne tinch un plano detallat.»

»Las ridículas ceremonias que las dos marinas s' han vist obligadas á executar proban clarament que las nacions en general son molt més bestias que 'ls individuos en particular. Nosaltres nos ribém de aquells que van á fer una visita de digestió ó de aquells altres qui envian una tarjeta lo dia primer d' any. ¿Pero qué dimontri hem de pensar de aquests barcassos, que á cada dos per tres fan salva, y que desplegan y arrian petits pabellóns lligats al extrém de un llarch cordill? ¿Qué dirém de aquestas visitas de uns barcos als altres, repetidas de mitja hora en mitja hora?»

Verdaderament, tèn rahó 'l periódich del qual extracto las consideracions que precedeixen. Tot aixó es soberanament ridícul.

Per fortuna á Barcelona no hi ha hagut res de aixó. Los inglesos s' han trobat sols en lo nostre port. Ni una esclafolla de nou de l' armada espanyola 'ls ha obligat á fer aquesta serie d' enutjosos cumpliments.

Y encare hi ha qui critica al ministre de Marina, perque no 'ns va enviar una esquadra.

Ja 'm sembla que sento á n' en Beranger:

—Esos catalanes son insaciables: siempre están pidiendo algo... ¿Que se les manden barcos de guerra!... Pues ¿no tienen para salir del paso al cuerpo de mozos de la *Escuadra*?

L' altre dia vaig llegir en un periódich un detall que horripila sobre las condicions especials que reuneix lo nou fusell perfeccionat.

Figúrinse que un centinella colocat en una fortalesa de Berlín, va veure, encare que á gran distancia, pero arriat cautelosament á las murallas, á un home d' aspecte sospitos. Després de donarli la veu de ordenansa, y notant que no s' apartava, va ferli foch, deixantlo mort instantáneament. Al mateix temps va sentirse un crit esgarrafós, cent metros més enllá, proferit per un altre centinella que caigüé ferit súbitament.

¿Qué havia succehit?

Una cosa molt senzilla: la mateixa bala que havia matat al home desconegut, atravesant lo seu cos de part á part, aná á clavar-se en lo pit de un altre centinella, deixantlo gravíssimament ferit.

Los periódichs berlinesos s' entussiasman, celebrant lo potentós alcáns dels nous fusells de guerra.

Lo cas val bèn bè la pena d' entussiasmarse; pero jo crech que 'l deliri de la humanitat no 's desencadenará fins al dia en que de perfecció en perfecció, s' arribi á inventar un fusell, que al sortir la bala del canó, donga la volta al món, foradantho tot, y per fi de festa, vaja á clavar-se á la espatlla del mateix que l' haja disparada.

En la penúltima sessió del Ajuntament va al-

sarse un regidor que sol distingirse pèl sèu afany de garlar, engalti ó no engalti, vinga ó no vinga à torn y va fer una denuncia; que à més de quatre ciutadans honrats, va ferlos posar lo dinar malament.

Va dir lo tal regidor: qu' entre altrás de las ayguas potables que à Barcelona afluheixen s' hi contan las de montanya, quals ayguas passan per dessota l' escorxador de Sant Gervasi, haventhi filtracions, y per lo tant, inficionantse ab perill de la salut pública.

La denuncia era grave y de aquellas qu' exigeixen un remey immediat.

Aixís es que va practicarse un minuciós reconeixement ab tota urgencia, y de la inspecció facultativa va resultar que no hi havia la més mínima filtració, y que per lo tant los consumi-

dors de aygua de montanya, la poden beure ab tota tranquil·litat.

Y ara se 'm acut à mi una idea, y es que sobre 'l punt concret de las filtracions hi havia molt que dir, moltíssim que denunciar, si certas cosas, com las canyerias de conducció d' aygua, poguessen subjectarse à una inspecció precisa y segura.

Pero ja sabem que ni las conciencias més plenas de bonys y d' esquerdas poden inspeccionarse. Qui en tan malas condicions la posseheix, lo primer que procura, es tenirla bèn recòndita.

D' altra manera seria cosa fácil averiguar qui es lo regidor protagonista de la següent anèdota que m' han contat com à verídica.

Lo tal individuo vivia avants de ser nomenat

¡SENYOR ALCALDE!

¿Se n va al camp sabent que tè
la casa desarreglada?
¿Se n va... y deixa 'ls ratolins
que li rosegan la vara?

concejal, carregat de deutes, manejant lo sabre y armant la mar d'enredos.

L'altre dia va pagar un deute antic a un seu acreedor que feya a lo menos tres anys que li anava darrera inútilment. Y trayent de la butxaca un gros paquet de bitllets de banch, va dirli:

—¡Ja veu!... Y ara fassa 'l favor de contarho a aquells dos *madgiars* que dintre del Ajuntament me vigilan, empenyats, a lo que sembla, en no deixarme guanyar la vida honradament.

Aixó ja no son filtracions. Aixó es tenir la conciencia embussada per una barra.

¡Y quina barra!

P. DEL O.

ALS QUATRE DÍAS.

A causa de la carbassa que 'm vas donar sens pietat, vaig passar lo primer dia com un boig, sempre plorant, Al segón, no tenint llágrimas ab tristors vaig sospirar; al ters ja no sospirava y al quart vareig exclamar: ¡Cóm se coneix que m' estima que no 'm vol fer desgraciat!

P. TALLADAS.

L' HOME DE LAS «CUBAS».

Cada vespre, ab regularitat matemática, entrava al café a la mateixa hora. A las nou en punt lo veyam atravessar la porta, crusar pausadament lo saló y venir a assentarse al recó de la taula que li teniam reservat.

A pesar del temps que feya que 'l coneixiam, tota vegada qu' era un dels més antichs concurrents a la nostra taula, no sabiam d' ell gran cosa més que 'l nom.

Mil cops, en ausencia seva, 'ns haviam fet entre nosaltres aquesta pregunta:

—¿De qué deu viure 'l senyor Prats?—

No 'n podiam treure l' aygua clara. Per mera curiositat, haviam emprés devegadas minuciosas averiguacions y sempre 'ls nostres esforços havian resultat estérils.

Positivament teniam la seguretat de que:

No possehia cap casa.

No tenia hisendas.

No jugava a la rifa ni a res.

No desempenyava cap empleo.

Ni—com deya un mal intencionat—tenia la dona guapa.

No obstant y aixó, l' home vestia bè, feya anar la senyora ab relativa elegancia, l' lensava un curo sempre que n' era ocasió, fumava molt y 'l car y vivia com una persona.

Per xó nosaltres tornavam a lo mateix:

—¿De qué viu? ¿d' hont surt lo que gasta, aquest home?—

Era inútil rompres lo cap: 'ns tornavam ximpls pensant y fent conjeturas y sempre 'ns quedavam del mateix modo. No podiam treure en clar de qué vivia.

Un dia un dels que formavam lo grupo va tenir una idea lluminosa.

—¿Sabéu—va dirnos—sabéu qu' entre tots som ben burros? Hem imitat a aquell que per ferse

una truyta regirava ollas, cassolas, llaunas y tupins, seuse atinar en que las truytas se fan ab una paella.

—¿Qué vel dir?—

—Que al mirar de qué pot viure 'l senyor Prats, hem pensat en tot menos en lo més vulgar y ordinari. ¿Per qué no ha de viure de la renda que li dongui 'l paper de l' Estat, ó accions de carrils, ó alguna cosa parescuda?—

Tots 'ns vam doná un cop de puny al cap. Efectivament, haviam sigut molt tontos. Lo senyor Prats devia viure de renda.

Llavors va apareixe la segona qüestió.

—¿Qué serán los seus paperots?—

—*Cubas*—va respondre un, sense sapiguer per qué ho deya. Li havia ocorregut dir *Cubas* com podia haver dit *Norts* ó *Fransas*.

Pero nosaltres, seguint la veu del instint, vam declararnos per las *Cubas*. Quedava resolt aixis: lo senyor Prats tenia *Cubas* y res més.

En tot aixó van tocar las nou y 'l nostre héroe va compareixer calmós y rialler com sempre a ocupar lo seu lloch en la taula.

—Bona nit—varem dirli, mirantnos los uns als altres: b aire maliciós y satisfet:—¿cóm va aixó, senyor Prats? ¿pujan las *Cubas*?—

L' home l' lensá una rialleta d' indiferencia.

—No sé si pujan ni si baixan; no me 'n cuydo jo d' aixó.

—Vaja, no fassi 'l pagés: per fondo que 's fassi 'l foch... Ja ho sabém que vost' 'n tè.

—¿De *Cubas*? Com no sigan dugas de llauna que n' hi ha a la cuyna de casa...—

Pero 'l seu dissimulo no 'ns va enganyar. A través de sas negativas vam anar adquirint la certesa de las nostras suposicions; tenia *Cubas* ¡y no pocas...!

L' endemá, a l' hora de la tertulia, segurs de que haviam donat en lo *blanch*, vam continuar la campanya. Estavam resolts a arrencarli una confessió explicita.

—¡Hola, senyor Prats! Deu estar amohinat avuy.

—¿Jo?—va fer ell ab un gesto afectat.

—Sí, home; ab aixó de la conversió de las *Cubas*. Diu que 'n dorarán cinch de las novias per cada quatre de las vellias.

—Tant me fa si 'n donan cinch com si 'n prenen deu.

—Apa, no gasti misteris: ¿que n' es contrari de la conversió? La veritat...—

—¿Pero per qué n' haig de ser? Si no 'n tinch de *Cubas* jo...—

Tots varem posarnos a riure. Lo senyor Prats va mirarnos ab sorpresa y va tornarse una mica vermell. Era un nou dato.

Desde aquell dia 'l bon senyor va perdre 'l nom: un de la colla va rebatejarlo y aixis va quedar ap·llidat: era l' home de las *Cubas*.

Al principi 'l senyor Prats va pendres la cosa en broma y 'ns deixava aludir a las sevas *Cubas* com si fossin propietat nostra més que d' ell. No parlavam de res més que dels famosos valores.

—¿Van bè las *Cubas*?—

—Miri, las *Cubas* están a 104.

—Guayti, las *Cubas* han pujat a 105.

—¡Ay, que las *Cubas* baixan!

—¡Mosca, com pujan las *Cubas*!—

Y *Cubas* va y *Cubas* vé, 'l senyor Prats seguia la nostra brometa, sense negar que 'n tingués, pero sense confessarho tampoch d' un modo categórich.

Van passar aixis algunas senmanas, y siga

LO QUE FARÀ FALTA AL CARRER DE FERNANDO QUAN SIGUI ENTARUGAT.

Obrir un estable de luxo pèls animals dels òmnibus que avuy pasturan pèl mitj del carrer.

Y establir una casa de socorro per los infelissos que 's trencarán las camas en dias de pluja, relliscant pèl entarugat.

que 'l dissimulo 'l cansés, siga que realment la situació del mercat li causaxa amohinos, l' *home de las Cubas* no 's recatava ja de preguntarnos cada vespre l' estat del paper, ni s' amagava de tirarse com un lleó sobre 'l diari per enterarse de la cotisació darrera.

—¡Dimontri!—deya devegadas:—las *Cubas* baixan. D' abir á avuy han pujat un enter.

—¡Alsa!—exclamava altres cops:—avuy las *Cubas* han pujat un enter y mitj.—

Y nosaltres, ab la nostra gatzara, animantlo quan s' insinuava la baixa, felicitantlo en dias d' alsa, corejavam las sèvas exclamacions y matavam las horas fent càlculs y comentaris sobre las sèvas *Cubas*.

—¿Que 'n tè moltras?—li deyam.

—¡Vajin allà! No 'n tinch cap.

—¿Cinquanta?

—¡No 'm fassin riure!

—¿Cent?

—¡Apreta!—

Un vespre l' *home de las Cubas* no va venir. Hi havia hagut un gran pánich á la *bo'sa*. L' endemà tampoch va compareixe, ni al dia s' güent, ni l' altre, ni l' altre...

—L' *home de las Cubas* s' ha eclipsat—deyam los de la taula:—¿ningü 'n sab res?

—No—va respoindre un:—pero demá m' arribaré á casa seva.—

L' endemà, en efecte, va anarhi... y al vespre 'ns va explicar lo que havia succehit.

—Lo senyor Prats es mort.

—¿Mort? ¿Cóm? ¿per qué? ¿qué li ha passat?

—La seva viuda m' ho ha contat feta una mar de llágrimas. M' ha dit que 'l senyor Prats sempre havia viscut sá y tranquil, fins que va agafar la mania de que tenia *Cubas*.

—¿La mania? ¿que no 'n tenia, donchs?

—Ni una. Pero l' home, victima de las nostras sugestions, va comensar á creures que sí, interessantse de tal modo en la cotisació, que las alsas y las baixas l' impresionavan d' una manera espantosa. Finalment, la tremenda baixa de l' altre dia va afectar-lo fins á tal punt, que creyentse arruinat, va ficarse al lit desvariejant y ha acabat per morir devorat per la febra y la desesperació.—

Tots vam baixar lo cap: estavam consternats y plens de remordiments.

Nosaltres eram los que, inconscientment, haviam mort al *home de las Cubas*.

A. MARCH.

LO QUE SENTO.

No sento, Matilde hermosa, que després de haver'm jurat que eternament m' aymarias, avuy, m' hajas olvidat.

No sento que ta mirada sobre mi 's fixi ab fredor, ni sento ser moltras voltas lo blanco del teu furor.

Lo que sí sento, es qu' un dia pera comprar no sé qué, vaix deixarte sis pessetas... ¡¡y may més las cobraré!!

J. USCŃ.

UNA CONSULTA.

En lo segón pis de una casa, ahont en lo primer hi ha instalada un fonda, hi habita un [ad-

vocat que posseheix un manfich gos de Terranova, tan excelent guardià com extremadament golut. »

Lo citat animal es la *pesadilla* del pobre fondista, puig á més de constituhir un atentat permanent contra las pantorrillas del seus parroquiàns, com siga que tè precisió de tenir oberta la porta tot lo dia, lo gossot entra allí como *don Pedro por su casa* y 's cruspeix tot quan li vé al alcáns de la boca.

Un dia de aquests tenia encomenat lo fondista un dinar de cinquanta cuberts. Tot estava preparat y á punt de servirse, quan lo malehit gos, atret sens dupte per las sabrosas emanacions que pujavan escala amunt, penetrá en la cuyna en ocasió en que tots estavan ocupats ultimant los preparatius y arreglo de la taula y feu una verdadera destrossa de pollastres rostits, llussos, perdius, etc., etc.

L' infelís fondista al cerciorarse del desastre causat pèl gos, desesperat, trayent foch pèls caixals y groch de indignació, 's precipita escalas amunt saltant los esglahons de quatre en quatre y d' una violenta estirada arrenca 'l cordó de la campaneta de la porta del segón pis.

Obran, y 's dirigeix cap al despaig del advocat com una exhalació.

—Vinch á consultarli un cas,—li digué ab veu ofegada per la rabia.

—Vosté dirá.—Contestá l' home de lleys no sabent á qué atribuhir la exaltació que dominaba á son nou client de gorra blanca.

—Suposi que un gos entra á la cuyna de casa, y 'm fa una terrible destrossa de pollastres, peix, etc., etc, privantme aixis de servir un dinar encomenat per dintre de mitja hora. ¿Podria jo exigir á son duenyó danys y perjudicis?

—Ja ho crech, home, que sí! no faltaria més!

—Donchs en aquest cas,—afegí 'l fondista, en quals ulls brillá un llampèch de satisfacció y secreta venjansa,—en aquest cas, li participo que 'l gos ha sigut lo seu; per lo tant...

—Es molt just,—digué l' advocat ab perfecta serenitat, y afegí, obrint ab tota tranquilítat un caixonet del pupitre,— ¿pot precisar la cantitat que importa lo que ha malmés lo gos?

—Sí, senyor; ja veurá...— y 'l fondista, després de contar una estoneta entre dents, digué ab resolució:— Son vinticinch duros.

L' advocat conta pausadament cent vinticinch pesetas; las entrega al fondista, y aquest, després de cerciorarse de que no n' hi há cap de falsa, s' encamina vers la porta, dihent:

—Está molt bè; gracias

—¡Ep, mestre! — exclama l' enreda-plets,— ¡alto aquí! Vosté ha vingut per una consulta: y ¿que tal vegada 's figura que jo traballo de franch?

— Es vritat; dispenssim. ¿Quánt son los seus honoraris?

—Cinquanta duros, y lo que costi la recomposició de la campaneta.

F. DE A. T. Y S.

LLIBRES.

«¿QUINA DONA VOL VOSTÉ?»

Aixis se titula la nova obreta que 'l popular escriptor satirich C. Gumá, acaba de donar á llum.

Potser en tota la colecció de las sèvas obras — y aixó qu' es ja numerosa—no n' hi ha una que tinga la intenció, la profunditat de pensament que s' observa en *¿Quina dona vol vosté?* L' autor, tot movent la ploma, riu y fa riure; pero en lo fons de las sèvas rialletas, en mitj de la inagotable xispa que brolla á través dels versos, hi ha una idea, una tendencia verdaderament intencionada.

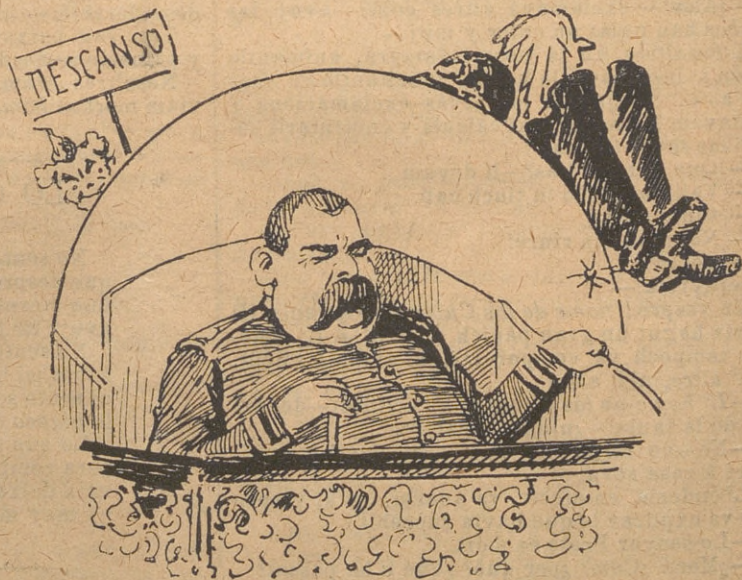
Lo problema que en C. Gumá planteja, es tan antich com lo mon. Y ab tot y ser tan antich, fins ara ningú l' havia resolt may, ó al menos ningú havia concretat la solució d' una manera precisa y categórica.

Aixis com lo llibre 's titula *¿Quina dona vol vosté?*, igualment podria portar lo nom de *Art de triar la dona*, porque aquest es l' assumpto que en ell se desarrolla.

Un jove simpátich é ignocent tracta de pendre estat y 's presenta en una agencia de matrimonis. Lo diálech preliminar entre ell y 'l director de l' agencia es deliciós: aquí 'l transcrich enter porque 'ls lectors pugan formarse una idea del pensament general de la obra, ja que en aquest diálech hi está perfectament indicat.

«—Bonas tardes: ¿no es aquí que combinan casaments?»

SERVEY MUNICIPAL.

¿No es cert que s' está més bè al Circo Equèstre assentat, que al carrer cumplint la tasca de vigilar la ciutat?

—Si, senyó, es la milló agencia que á Barcelona 's coneix.

Los mil y mil matrimonis que fins ara porto fets acreditan bé la fábrika: ¿vé per casarse vosté?

—Home... 'n tinch bastantas ganas:

casi tots los companys meus s' han anat buscant *pareja*, y jo, trobantme solet, m' hi dit entre mi: Cristófol, estás fent un paper lleig devant de la tèva colla: aixó de quedar solter entre mitj de tans casoris, proba que no tens talent per conquistá una minyona...

—¿Y per conquistarla, vé á demanar quart y ajuda á la agencia? ¿Qué no 's creu ab forsa tot sol, per ferho?

—¿Jo? ¡Ay, no, senyor! No hi entench ab aixó de triar donas:

¡fós triar puros, ja ho crech!

Cadascú del seu ofici:

vosté, que segurament hi té ja la mà trencada, me podrá guiar més bè.

Veji, atrássimen alguna de las que té al magatzém, que siga bè de confiansa; no li regatejaré

lo preu; no 'm vé de dos duros.

La questió es que 'l casament

no siga com las botinas,

que al cap d' un mes que un las té

devegadas l' atormentan

y 'l fan anar malament.

—Jove, la seva franquesa

m' obliga á parlarli net.

A veure ¿qué solicita?

—¡Ay ay! ¿no li estich dihent?

Una dona.

—Pero bueno,

¿quina dona vol vosté?

Aquí 'n tinch d' altas, de baixas,

de dotze arrobas de pes,

de primas com un esparrach,

blancas com un glop de llet,

morenas, rossas, tigradas,

de varios temperaments,

de diferentas fortunas,

de vellas, de poch anyets...

—¡Mare de Déu! ¡quin mostruari!

—¿Vol que li vaji dihent

las qualitats y 'ls defectes

de cada una?... Escolti bè...»

Y comensa l' agent de matrimonis á exhibir la seva galeria de donas, presentant las guapas, las lletjas, las ricas, las pobras, las magres, las grassas, las morenas, las rossas, las altas, las baixas... tota la inmensa varietat de tipos que constitueixen lo que se 'n diu *bello sexo*.

Las unas tenen aquests inconvenients, las altres tenen aquells, las unas se perden per aquí, las altres se perden per allà...

«Y donchs ¿cóm haig d' arreglarho?» diu lo pobre jove, al enterarse de las taras y defectes que *adornan* las donas del dia:

«¿Ab qui 'm casaré? ¡Veyám!»

Aquí está la gracia del llibre: la solució que l' autor dona á aquest problema es tan lógica y

segura com inesperada. No hi haurá lector que al acabar de llegirla no digui: —¡Tè rahò!

No cal dir que, com totas las obretas del mateix autor, aquesta está admirablement ilustrada pèl conegut dibuixant d' aquest periódich Sr. Moliné, qui ha fet uns dibuixos que completan y arrodoneixen la intenció del text.

Ab tot lo qual y atesa la baratura de l' obra—dos ralets—no es d' extranyar l' éxit que per tot Catalunya ha obtingut, éxit que amenassa agotar rápidamente la tirada.

¡A LA BRECHA!—*Poestas de JUAN OLIVER*.—No coneixiam cap obra de aquest autor, y per la lectura del volúm que tenim á la vista se comprén qu' es jove.

LOS INÚTILS.

Un tranvia sobre un ómnibus y ¡amunt! la pila del greix... Aquesta famosa guardia ¿per qué dimoni serveix?

Resplandeixen en las composicions que 'l forman qualitats no gens despreciables: entusiasme, calor, sinceritat y una marcada inclinació als generosos ideals moderns.

En la forma s'hi iraslluheix desitj de acert, en moltes ocasions victoriosament lograt, encare qu' en algunas altrás no logri vencer del tot algunas de las moltes dificultats que ofereix lo cultiu de la poesia, de aquest art en que la concepció troba á cada punt las trabas difícils del ritme y de la rima que dificultan l' emissió del pensament.

De totas maneres veyem ab gust que en tan simpátich libre predominan las bonas qualitats sobre 'ls defectes, y com que la majoria de aquests son fills més que d' altra cosa de la inexperiencia, no duptém que serán passatjers, y que l' autor, á copia d' estudi y de cuidado 'ls sabrá vencer.

Felicitem al Sr. Oliver, á qui creyém cridat á ocupar un siti distingit en lo palench de las lletres.

Lo libre *¡A la brecha!* está esmeradament imprés y profusament il·lustrat.

Obras rebudas:

Un farsell, colecció d' epigramas cataláns, impresa á Vilanova y Geltrú y escrita per un autor que ha adoptat lo pseudónim poch apetitós de *Ruch nafrat*.—N' hi há de tota mena, predominanthi 'l género vert.

Joan Gari en las montanyas de Montserrat, drama tradicional en tres actes y un prólech y en vers, original de *D. Jaume Piquet y Piera* y representat ab general aplauso á Barcelona y altres pobles de Catalunya.

Poemet dedicat á Porrera per *D. Bonaventura Aguiló y Aulestia*.—Aquest treball destinat á descriure y analitir las hassanyas del valent guerriller Joseph Pellicer, se distingeix més que per sos mérits literaris, per l' entusiasme que tot ell respira.

Galeria de Catalanes ilustres. Lo número 5 de aquesta publicació que ab tant éxit dona á la estampa 'l conegut é intel·ligent fotógrafo señor Esplugas, conté 'l retrato del eminent juriconsult del sigle XVI, *D. Joan Pere Fontanella*, copiat del qu' existeix en la galeria municipal, degut á *D. Benet Mercader*, y una biografia molt nutrida de datos escrita per *D. Joseph Narcís Roca y Ferreras*.

RATA SABIA.

DIÁLECH VULGAR.

- ¡Ning, ning!
—¿Qui hi ha?
—Servidó.
- ¿Qué volia?
—Ja veurá,
¿no es aquí que diu que hi ha un quarto per un senyor?
—Aquí es, passí.
—Ab permis.
- Vosté 'l tè.
—(Vaja, es grassona la tal viuda y molt bufona)
—(Aquest vè á llogá 'l pis.)
Seguí.
—No cal
—Ho ha de fè;

cubreixis.

- Comoditat.
—(Es amable, la vritat.)
—(Es aprofitable, á fè.)

—Ja veurá... jo... sab... venia... per l' anunci que ha posat al diari, y la vritat lo que diu me convindria. Una bona habitació... un tracte, aixís, de primera... ¿Es al davant ó al darrera?
—Es aquí al davant.

—Milló;
perque 'ls davants de vosté dich, del pis, me fan 'l pes;
—Pro si encare no ha vist res.
—Ho suposo...

—(Trapassé.)
—Si vol, donchs, comensarém á fernos... las condicions.
¿Son bons 'ls seus tractes?

—Bons.
—¿Viurém solets?

—Sols viurém.
—¿Tè fills ó parents?

—Ni un.
—¿Quin génit tè?
—¡Massa bó!

—¿Que pateix de gelos?
—No.
—¿Ho tè tot apunt?

—¡Apunt!
—¿Sab cosir?
—Y apedassar.

—¿Y gasta poquet?
—Poquet.
—¿Es batxillera?

—Un xiquet.
—¿Y condescendent?
—¡La mar!

Y are deixim á na 'mí preguntar. ¿Son nom?
—Arcis.

—¿Tè diners?
—Axis, aixís.
—¿Retira tart sempre?

—Si.
—¿S lleva?
—Al menys á las deu.

—¿Me tractará bè?
—Molt bè.
—¿Li agradan las donas?
—¡Pshé!

—¿Me farà traició?
—A cap preu.
¿Quedém entesos?

—¡Entesos!
—¿Puch vení avuy á dormí?
—Si retira d' hora...

—Si!
—¿Quedém donças compromesos?
—*Au revoir!*

—¡Fins á després!
—¡Pitera, aixerida!
—¡Ja!...

—¡A las deu! Si 'm fa esperá, de lo dit no hi haurá res!

—

Als dos minuts ¡animals! mormolan á la vegada:

SORTINT DEL BANY. (*Dibuix de J. Gros.*)

Banyistas massa confiadas,
prenguéu millors precaucions;
tapéu més bé las esclétxas!
regiréu tots los recóns!

—(¡Me sembla que la he fletxada!)
—(¡Fa cara de tenir rals!)

A. LLIMONER.

TIVOLI.

Los Boquerones es un juguet còmic-líric del gènere corrent: argument insignificant, quatre números de música agradable, alguns xistes, dugas ó tres escenas mogudas y... teló.

En lo dia del estreno lo públich demaná 'l nom dels autors, que resultaren ser los Srs. Contreras y Valverde, lo primer de la lletra, 'l segón de la música.

Obras en preparació: á més de *Blanca y Negra* y *Ruede la bola*, s' está ensajant pera estrenarla un dia d' aquests la revista en un acte *El correo nacional*, escrita per un autor que morí fa poch temps, á la qual acompanyan alguns números de música deguts al reputat mestre Cotó.

NOVEDATS.

De la terra al sol ha caygut altra vegada en gracia. La tropa de sarsueleros, capitanejada pèl intrèpit Colomer, desempenya l' obra ab tota la sombra desitjable y las famosas decoracions, que si no son novas ho semblan, brillan encare y enlluhernan al públich com en la época en que la sarsuela va estrenarse.

CATALUNYA.

Sembla que en aquest teatro 'ns ne donan una de freda y un' altre de calenta. Després de *El mocito del barrio*, *El collar de perlas*; darrera de *El collar de perlas*, *El primero...*

Als autors d' aquesta obra se 'ls podria perdonar la broma, ab la condició de que *El primero fós el último*, es dir baix la promesa de *no tornarhi més*.

De modo que, passant per alt aquest estreno, esperarém lo de *La abuela*, que seguint lo torn establert ha de ser obra bona.

GAYARRE.

Acertat del tot va estar lo *signor* Angioletti escullint pera 'l sèu benefici l' ópera *Jone*, ja que pocas obras s' han posat en aquest teatro tan ben ensajadas y ab un conjunt tan ajustat.

Lo beneficiat, ab lo paper de *Glauko*, alcansá estreptosos y merescuts aplausos, sent obsequiat, al acabar la *romansa* del quart acte, ab numerosos y delicats regalos dels sèus amichs y admiradors.

A més del beneficiat, se distingiren en la execució de *Jone* las senyoras Bassi y Fábregas y 'ls Srs. Thos y Borgioli.

També alcansá la seva part d' aplausos lo mestre Perez Cabrero, qu' estigué admirable dirigint l' orquesta y conduhint felisment l' ópera á port, sent per aquest motiu cridat á la escena varias vegadas.

Últimament s' ha représ ab bon éxit la *Lucrezia Borgia*, y ara sembla que s' está ensajant l' ópera del Mtre. Bretón, *Gli amanti di Teruel*,

tan popular á Barcelona y tan aplaudida altras temporadas en aquest teatro.

CALVO-VICO.

L' altra senmana varen suspendre las representacions perque la Michelucci havia caygut. Aquesta senmana també las han suspesas: ¿qui ha caygut ara?

CIRCO EQUESTRE.

Los *Brothers Lang*, presentats últimament en aquest local, son uns peguissers de primera forsa. Lo treball qu' executan podria molt bè titularse *La gran castanyada*, perque ¡mirin que se 'n donon de castanyas los tals germans! Alló es una bofetada continua desde que 's presentan á la pista, fins que, entre 'ls aplausos del públich, se retiran modestament pèl foro.

Val també la pena de ser vista y sentida la parodia de *Orquesta de senyoretas vienesas*, formada per quatre galifardeus, dirigida per un mestre de superior calitat y servida per un *groom* més viu que una centella.

CONCERTS D' EUTERPE.

Dimars, dia 8, tindrà lloch al *Tivoli* lo penúltim concert de la temporada. Programa espléndit: las millors pessas del repertori: *El cup*, *Fra-ternitat* y *Nets dels almogàvers*, ab acompanyament de la banda de cornetas del regiment d' artilleria de montanya.

Ja 'ns hi deurém veure.

N. N. N.

CANTARELLAS.

Me rebias sembre ab morros
y ara 'm rebs ab un sonris...
dèus saber que he tret la rifa
quan aixís t' has amansit.

PEPETA FORGERÓN.

Tal era 'l foch dels sèus ulls,
que al aclucarlos de son,
fins jo també m' adormia
creyentme que 's feya fosch!...

ARNAU.

Densá que ab una mirada
lo cor, nena, vas robarme,
no crech que tornis á dir
que no has prèms may res dels altres.

Tens uns rissos que d' or semblan,
uns ullets no gens menuts,
una boqueta ensucrada
y un nasset... de apaga-llums.

ANGEL DE LA GUARDA.

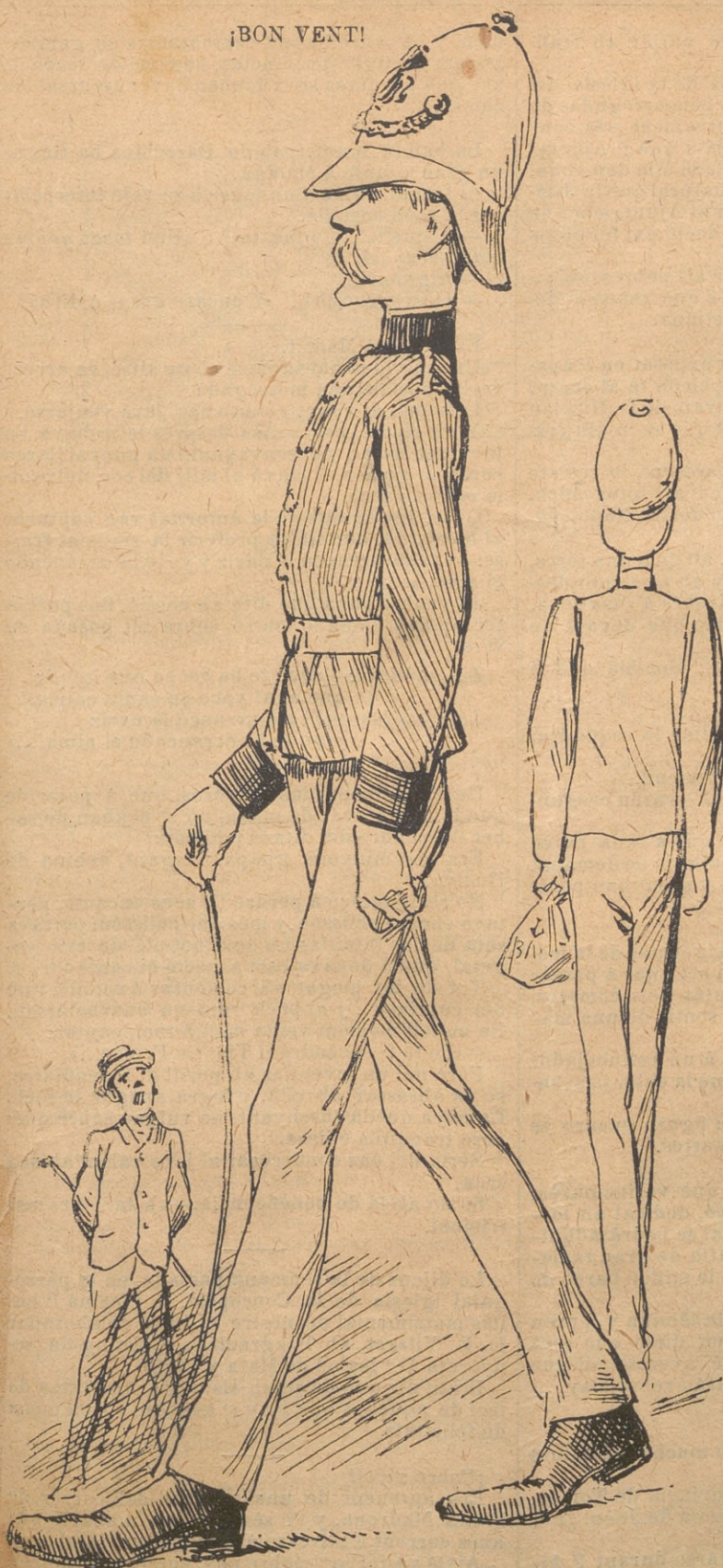
Uns cantan per afició,
altres cantan per galvana...
jo canto senzillament
per ferme passar la gana.

LLUIS SALVADOR.

Los solters que buscan dona
lo milló que poden fer
es llegir sense tardaña
¿Quina dona vol vosté?

J. F. GAVIRES.

¡BON VENT!

Ja se 'n han anat los *inglis*
¡dèu mil cops gracias á Dèu!

¡Ja son fora aquells que 's pensan
que tot aquest món es s'ul!

ESQUELLOTS

Passi que 'ls pelegrins que avants anavan á peu, y alguns fins á peu descals á realisar actes devots, vajan avuy en barco ó en carril.

La civilització tot s'ho emporta, com un riu desbordat que ho arrastra tot.

Pero de aixó á convertir una pelegrinació en un acte de platxeria, hi media molta diferencia.

En la convocatoria de la que ha d' efectuarse á Roma lo dia 14 del actual, baix lo pretext d' honrar la memoria de sant Lluís Gonzaga, s' hi llegeixen dos prescripcions que no han pogut menos de assombrarme.

Diu la primera:

«Un comisionado especial indicará en cada lo calidad á los peregrinos los centros católicos adonde podrán acudir durante su estancia en Barcelona, para su esparcimiento.»

Y diu la segona:

«Durante el trayecto no habrá otras paradas notables que las que se indican en el itinerario. Según éste, el paso por Niza será durante las horas de la mañana, y podrán por lo tanto, admirar los viajeros aquellos pintorescos sitios.»

¡Esparcimientos á Barcelona!... ¡Bonas vistas á Nisa!...

Anant seguint aixis, ja veurán com no tardarém gayre á veure que las pelegrinacions fan alto á Mónaco.

May siga sino perque 'ls piadosos pelegrins pugan aventurar unas cuantas misas á la ruita.

Trobo molt posat en ordre que l' Ajuntament de Barcelona s' haja negat á concedir la subvenció de 25 000 pessetas que li demanava la Junta de obras del Pi, per la restauració de la cúpula de aquella iglesia.

L' Ajuntament ha alegat que no hi havia consignació especial en los presupostos, destinada á tal objecte.

L' excusa está bè. Pero aixó es una excusa més que una rahó.

* *

Al mèu entendre valia més parlar ab franquesa y dir:

Considerant que 'ls ingresos de la iglesia del Pi, una de las més céntricas y concorregudas de Barcelona, obté recursos relativament més considerables y sempre més sanejats que l' Ajuntament de Barcelona, no hi ha lloch á la demanda.

Es per lo contrari molt més natural que la Junta d' obras del Pi subvencioni al Ajuntament de Barcelona, sempre que aquest decideixi fer obras á la Casa Gran.

Los ricatxos han de afavorir als pobres.

Y ab més motiu los ricatxos que tenen lo deber de practicar la caritat cristiana.

Durant alguns días ha estat exposat en l' aparador que 'l fotógrafo Sr Napoleón té al carrer de Fernando, un magnífich retrato de D. Nicolau Salmerón, fet pèl procediment que se 'n diu *platino-gravure*.

A més de lo notable del parecut, lo retrato acusa un verdader adelanto en l' art fotogràfich, y posa en molt bon lloch lo nom del Sr. Napoleón.

Al passar un marino inglés, alt com una torre, per la Rambla, ab lo cap alt y ab aire molt desembrassat, talment com si 's trobés á casa seva, vaig sentir á un home del poble que deya á un seu company:

—Tú, mira á aquest inglés!... Sembla que li devém alguna cosa!

Un pagés que va anar á visitar la esquadra, deya al desembarcar:

—Que vajan á enganyar al dimoni!..

—Y aixó ¿qué 'ns ha succehit?—varen preguntarli.

—Que m' havian assegurat que á cada barco hi havia no sè quants mils caballs: jo he demanat que m' ensenyessen l' estable, y se m' han posat á riure.

Alguns dels que, cedint á exigencias de la moda, havian sortit de Barcelona per anar á passar l' istiu á fora, tornan á la ciutat dels comptes, quan la calor encare 's deixa sentir de una manera extraordinaria.

—¿Y aixó?—li preguntavan á un estiuejador de aquets—¿qué 't figuravas que la calor ja s' havia acabat?

—No, res d' aixó: lo que 'm figuro encare es que ja se m' han acabat los quartos.

Probablement la senmana que ve inclourém en aquestas columnas un *cupò*, dedicat als lectors de LA ESQUELLA, ab lo qual se podrá adquirir una preciosa cromotipografia de gran tamaño que representa 'l *Pelayo*, lo millor barco de la esquadra espanyola.

Donada la importancia de la lámina y 'l preu á que será oferta, casi bè pot dirse que será aquest lo *regalo* més fabulós é inverossímil que 'ls lectors de LA ESQUELLA haurán rebut may.

Llegeixo:

«El trancazo está causando muchos enfermos en Jaén.»

Ahir se passejava per la provincia de Toledo; avuy se passeja per la provincia de Jaén. ¿Per ahont se passejará demá?

Recordin que 'l ditxós trancasso durant l' hivern del any 89, en pochos días va recorre tot lo

mon, y 'l veure'l avuy contentantse en gamberjar per algunas provincias, haurém de reconeixer que per forsa se li deuen haver escursat las camas.

La banda municipal de Barcelona ha tingut un gran triunfo á Málaga.

Al tornar dillúns, un músich se vejé interpelat per la seva costella.

—¿Y qué tal?... ¿qué tal?... ¿Heu tocat *gayres malaguenyas*?

—¡Algunas!...

—¡Desvergonyit!... ¿Y encare gosas á dirho?

L' escena á Madrid.

Un individuo barallantse ab un altre, va arrencarli 'l nas de una mossegada.

L' home, al veure's sense nas, jurá venjarse.

Y en efecte, pochos días després lo trobava en lo carrer Major, y desenvaynant un punyal llarch com una espasa, li clavá al mitj del cor, deixantlo mort en sech.

Quan los agents de la autoritat van capturar al homicida, aquest va proferir la següent frase:—«El me arrancó la nariz y yo le he arrancado el alma.»

Ja veuen, una que dita ab passió, fins podria ser aplaudida en lo teatro, sobre tot posada en vers.

Lo guindilla:—¿Qué te ha hecho este infeliz que aqui yace en santa calma?

Lo matador:—¡El me arrancó la nariz y yo le he arrancado el alma!...

Un exemple per las senyoras, que á pesar de que ja han passat de moda, no s' acaban de saber despendre del ditxós polissón:

Era una minyona guapa, elegant, vehina de Huelva.

No resignantse á perdre 'ls seus encants, portava encare polissón, y més que polissón: portava sota de las faldillas un cuixinet plé de crin vegetal, que li donava cert aspecte encantador.

Tot de un plegat va comensar á sortirli fum del cuixinet... y al poch rato va enarbolárseli. En aquell moment venia molt á tom, cantar:

—«Jo te l' encendré 'l Tio, tio Fresco...»

Pero no: un jove, fins ab perill d' incendiarse, se va abrassar ab ella, y lográ apagar lo foch. La noya quedá ensenyant, no vulgan saber qué; pero tranquila é ilesa.

Seria del cas condecorar al jove valent ab una creu.

Si no ab la de beneficencia,—ab la... del matrimoni.

Lo dijous de la senmana passada, en la parroquia iglesia de la Concepció, s' efectuá l' enllás matrimonial de nostre estimat colaborador D. E. Vilaret, ab l' agraciada y distingida senyoreta D.ª Isabel de Mata y Carbó.

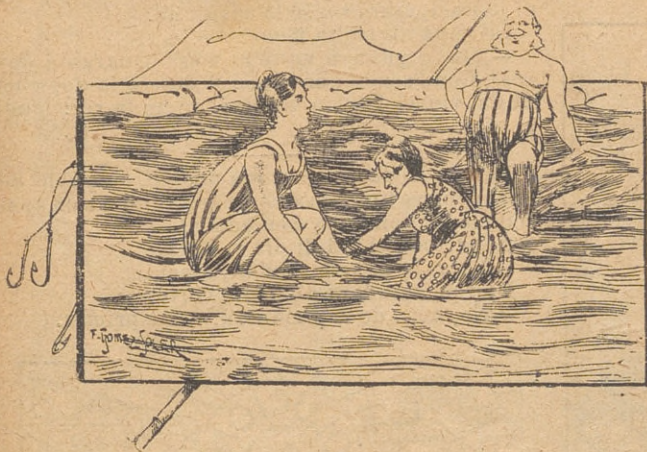
Inútil dir que desitjém als nuvis una lluna de mel de aquellas que may s' acaban y tota mena de felicitats.

¡Pobre xicot!

Era aprenent de una taberna del carrer de Santa Madrona, y 'l seu amo va manarli que anés corrent á tal casa á portarhi un tamboret.

Aixís va ferho 'l pobre noy: corrent va anarhi. Però al veure'l corre un vigilant, y pensant

A LA MAR VELLA.

—¿Vols dir, mamá, que no vindrà cap pop?
—Vès, dona! Encara que 'n vingués algun, al veure ton pare agafaria por y fugiria desseguida.

que 'l tamboret l' havia robat y que fugia, va donarli un jaco de garrotadas, deixantlo mal parat, y en disposició de ser assistit en la Casa de Socorro.

Y ara siguéu diligents en cumplir las ordres dels vostres superiors.

Diu la doctrina cristiana:—«Contra peresa, diligencia»

Pero vé 'l vigilant del carrer de Santa Madrona, y rectifica la prescripció de la doctrina, afegintli lo següent:

—«Y contra diligencia, un bon bastó.»

Lo ministre de Foment ha donat l' ordre de que 's construexi l' enreixat del jardí de la Universitat literaria.

Y assegura un periòdich que aquesta disposició es deguda á las gestions practicadas á Madrid pèl rector Sr. Cassanya.

Per la m' va part ho dupto, á no ser que 'l Sr. Cassanya estiga renyit ab los seus interessos.

Perque si 'l reixat se coloca, desde fora 's veurá 'l jardí botànic, lo qual val tant com dir que desde fora 's veurán las cabras d' l rector.

En las carreras de caballs celebradas últimament á Bilbao, ha guanyat un dels premis lo caball *Loveloc* procedent de la ganaderia puigcerdauesa de D. Higiní Rivera.

Las quadras del Sr. Rivera van convertintse en un planter de premis.

Que siga l' enhorabona.

Y que no siga l' últim.

Definició curiosa.

«¿Saben á qué se semblan los periodistas? A las velas encesas que serveixen pera donar llum y relléu á tot quant los rodeja, pero á costa propia, perque mentres donan relléu y llum, van consumintse.»

Es inútil dir que aquesta definició es deguda á un periodista.

Un amic meu que no ho es, y que mira ab enveja com los que fan diaris, tenen obertas las portas de tots los teatros y espectacles, y un asiento á tots los banquetes, deya:

—«Los periodistas son los frares del siglo XIX.»

DIALECH.

—Per fi estich apropet teu.
¿M' estimas?

—¿Per qué ho preguntas?

—¿Aixís gosas contestar á qui en tu sa ditxa funda y 't demana per favor atenguis la seva súplica?

—Vaja, explicat: ¿qué vols dir?

—Qu' ets ma esperansa perduda.

—Romansos... ¿no més qu' aixó?

—Jo soch com fulla cayguda que la fa rodolá 'l vent, ¡vent qu' avuy de tu m' allunya!

—No t' entench; parla més clar.

—Molt senzill, amada Justa,

soch soldat y lluny d' aquí me dú la mèva sort ruda.

—Donchs felis viatge... ¡aixó ray!

—De mas penas tu fas burla mes tot t' ho perdono jo

sols, recompensant ta culpa,

pugui darte 'l postré' adèu

derramant llágrimas puras.

—¿Per despedirte, plorar?

—Si 'l poema d' amargura

qu' ara afligeix lo mèu cor

fa que en plors esclati, Justa.

—¡Criatura!

—Digam nin,

canalla ó tot lo que vulgas,

mes permet que 't dongui un bés

y una abressada... ó bè dugas...

—¿A mi?

—¡Si!

—¿Que 't creus que som ximpls per fer tals posturas?

Veus aquí un enamorat,

home d' ànima molt pura;

y una dona que tè 'l cor

fret com nèu, aixut com fusta.

B. PACU MIR.

CASSA NOCTURNA.

Ja ha matat l' última pussa,
ja ha aixafat l' últim mosquit:
acabada la cassera,
á la nona y ¡bona nit!

FILLAS D' EVA.

Fot. Reutlinger.—París.

Simpàtica artista equestre: aquest trajo ara 't fa proba; pero al hivern, créume á mí, pósat un xich més de roba.

Un metje del sistema antich, que s' esmera en tractar als seus clients ab gran amabilitat y dolsura, té la costum de parlarlos sempre en plural, associantse aixís á las sèvas dolencias.

L' altre dia visitava á una real mossa, y després de pèndreli 'l pols y d' examinarli la llengua, li digué:

—Aixó no será res. Ara aném á receptorli una medicineta molt dolsa: á las quatre 'n pendrém una culleradeta; á las sis una tassa de caldo y aixís que fosqueji 'ns ficarém al llit.

Un oficial d' exércit se resol á presentarse al papá de una noya molt maca y molt rica, al objecte de demanarli la mà de la sèva filla.

Lo papá es enemich per sistema dels militars. Y per consegüent retxassa las pretencions del oficial.

—Primer morta—diu—que véurela unida á un militar.

—Pero home de Déu, la sèva obstinació 'ns

mata á tots. Ni la sèva filla pot viure sense mí, ni jo puch viure sense la sèva filla.

Lo papá ab molta flemma:

—¿Quán guanya vosté al més? ¿Quaranta duros? Comprehch que sense 'l dot de la noya no puga viure. Pero á mí aixó no 'm fa res: mudi d' ofici.

Portan á donar garrot á un reo, culpable de haver comés un crim atrós, á pesar de ser en apariencia un home fi y ben educat.

Al arribar al pal, li diu lo butxi:

—Vaja, ja hi hem arribat, asséntis.

Lo reo, saludant ab molta cortesia:

—No, no... de cap manera: vosté primer.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

1. XARADA.—*Mo no-ma-ni-a.*
2. CONVERSA.—*Salmó.*
3. TRENCA-CLOSCAS.—*Alfonso.*
4. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Imprenta.*
5. INTRÍNGULIS DOBLE.—*Palas.*
6. GERCGLÍFICH.—*Lo saltá y trascá fa suá y cansá.*

XARADAS.

I.

Ara que som al istíu anemsen, bella nineta, al costat de la fonteta que dona aygua pura al riu.

Y no tingas por que 'l sol nos cremi ab son raig ardent, porque ja cap á Occident ha dirigit lo sèu vol.

Nos será molt *prima-tres* la *dos-tres* dels russinyols. puig son cant bonich y dols sembla que del cel plugués.

Sentirém lo cantar ronch de la *tot*, ja comensant á inflar son coll tot cantant milj amagada entre 'l jonch.

Y 'l pardal, cansat y viu, durá en lo bech lo *primera* que ha pogut agafá á l' era per dú als seus petits del niu.

Veurém la naturalesa ab sas galas y dons bells, y també com los aucells gosan de amor ab tendresa.

Y tú, ja estant enojosa de que disfrutin ells sols, me dirás que un petó dols fassi en ta galta de rcsa.

SALDONI DE VALLCARCA.

López-Editor. Llibrería Espanyola
RAMBLA DEL MITJ, N.º 20, BARCELONA
CORREO-APARTADO N.º 2

TRATA
DE
BLANCAS
NOVELA SOCIAL

POR
EUGENIO ANTONIO FLORES
Ilustrada por F. Gómez Soler
Un tomo en 8.º, Ptas. 3.

¡¡Gran éxit!! Obra nova de C. Gumá ¡¡Gran éxit!!

¿QUINA DONA VOL VOSTÉ?

HUMORADA EN VERS, INDISPENSABLE A TOTS LOS JOVES QUE VULGAN CASARSE
La obra forma un elegant tomet, y va ilustrat pèl conegut dibuixant M. MOLINÉ
Preu 2 ralets.

¡Flor de un dia! Novela basada en el drama de su mismo título, por M. ANGELON.
Ptas. 3

Espinas de una flor... Segunda parte de ¡FLOR DE UN DIA! Novela
inspirada en el drama de su mismo título. Precio 3 pesetas.

CUENTOS DEL DIA por VENTURA RUIZ AGUILERA
Un tomo en 8.º, Ptas. 1.

¡PARIS Á SANGRE Y FUEGO! JORNADAS DE LA COMUNE. Obra es-
crita por LUIS GARRERAS. Ptas. 1'25.

Procesos de la comune de París
Interesantísima obra plagada de láminas y retratos
Dos tomos en 4.º, Ptas. 3.

CUENTOS DE LA VORA DEL FOCH
per FREDERICH SOLER (Serafi Pitarra). Edició ilustrada per M. MOLINÉ. Ptas. 2.

CUENTOS DEL AVI
per FREDERICH SOLER (Serafi Pitarra). Edició ilustrada per M. MOLINÉ. Ptas. 2.

L' ESCA DEL PECAT NOVELA ORIGINAL DE
M. FIGUEROLA ALDROFEU
Preu 2 pessetas.

ESPAÑA TAL CUAL ES POR VALENTÍN ALMIRALL
Un tomo en 4.º, Ptas. 1.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuo, & bé en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém de extravios, no remetent ademés 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

D' ACTUALITAT.

ROMBO.

En lo rigor del istiu
já qui un gelat no l' encisa?
¡Un gelat... ¡Si 'ls angelets
hi ballan sense camisa!

Primera ratlla vertical y horison-
tal: consonant.—Segona: animal—
Tercera: per vestir.—Quarta: nom
d' home.—Quinta: los caballs ne
duhen.—Sexta: nom de dona.—Sép-
tima: vocal.

J MAZZANTINI.

CONVERSA.

—Ola. Pere.
—¿Qué tal Pep?
—¿Vols venir á Sarriá ab en
Candi?
—¡Jo 'us pogués acompanyar! ¿Y
quí marxa més ab vosaltres?
—Ara ho acabas de dir, y si fas
memoria, trobarás també 'l dia que
marxém

UN CERVERÍ.

II.

Una una-quarta total
la tres-quart de 'n Tamarit,
ab tal primor y elegancia
que may m' hu-dos de sentir.

JOANET DE BERGA.

ENDAVINALLA.

Com vinch de pares morenos
jo moreno soch també:
soch tan extrany, que per ferme
sempre 'm tenen de desfer.

A SERRA (A) ESPARBECH.

TRENCA-CLOSCAS.

RAPÉL M

Combinar aquestas lletres de modo que formin lo tí-
tul de un drama catalá.

E FERRER OLIVERAS.

LOGOGRIFO NUMERICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8.—Carrer de Barcelona.
- 4 7 3 7 8 1 2 — " " "
- 4 7 3 3 2 8.— " " "
- 5 8 7 7 1.—Nom d' home.
- 3 2 8 7.—Carrer de Barcelona.
- 1 2 3.—Tothom 'n tè.
- 1 7.—Consonant.
- 2.—Vocal.
- 8 5.—Nota musical.
- 7 6 7.—Nom de dona.
- 3 2 1 7.—Carrer de Barcelona.
- 1 7 8 4 2.—Nom d' home.
- 6 2 4 7 3 5.—Carrera.
- 6 5 1 7 6 2 3.—Nom d' home.
- 1 7 4 7 3 5 6 7.—Nom de dona
- 4 2 3 4 2 8 7.—Ciutat catalana.
- 1 7 6 7 3 5.—Aucell.
- 7 6 4 2 6.—Nom d' home.
- 3 5 4 7.—Nom de dona.
- 6 7 3.—Molts 'n tenen.
- 2 3.—Mineral.
- 4.—Consonant.

VALENTÍ.

GEROGLIFICH.

Tran X Tran

X
D

IIIII

BK

DI

J. CASADEVALL MULLERAS

LECTORA DE NOVELAS.

—Y el conde al fin se casó
con la modista Lili...
¡AY Verje Santa, si jo
trobés una ganga així!...

BARCELONA:

Imprenta de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.